

ŐİRO HAMAŖ

**ALACAKARANLIK
İTİRAFLARI**

Japonçadan eviren
Nilay alŐimŐek

ithaki

JAPONCA İSİMLERİN YAZILIŞI VE TELAFFUZU HAKKINDA

Japoncada kiři isimleri soyadı, ad sırasıyla yazılır. Buna göre yazarın adı Japonca sıralamayla Hamao Shirō, Türkçe sıralamayla Shirō Hamao şeklinde yazılır. Çeviride kiři isimleri Türkçe sıralamayla yazılmıştır. Eserdeki bazı kahramanların adı, Türkçe sıralamayla şöyledir: Ryūtarō Ōkawa, Yōko Sakai, Sanzō Yonekura, Toshio Aikawa.

Japoncada, bireyler kendilerini soyad, ad sıralamasıyla tanıtır: “Ben Ōkawa Ryūtarō.” Kiřilere hitap ederken soyadının sonuna “-san” eklenir: “Hoř geldiniz Ōkawa-san.” Ancak samimi olduğunuz kiři hakkında bir başkasıyla konuşurken ismin sonuna “-san” eki eklenebilir: Ryūtarō-san, Toshio-san gibi. Öte yandan yakın arkadaş ve aile üyeleri arasında ismin sonuna “-chan” ve “-kun” ekleri eklenir. “-chan” eki, kadınlar ve kız çocukları için kullanılır ve yař/statü olarak kendinden küçük veya yaşit kişilerin isminin arkasına –sıklıkla da ismi kısaltarak– eklenir: Yōko: Yō-chan, Miyoko: Mi-chan. Aynı şekilde erkekler ve erkek çocuklar için “-kun”

eki kullanılır: Ryūtarō: Ryūtarō-kun, Toshiō: Toshiō-kun. Yakın arkadaş veya sevgililer arasında, erkeklerin isminin arkasına “-kun” yerine “-chan” eklendiği de görülür. Yine erkekler için de isim kısaltılarak arkasına -kun veya -chan eki getirilir: Ryūtarō: Ryū-kun/ Ryū-chan, Yōnosuke: Yō-kun, Yō-chan.

Eserde geçen Japonca kişi ve yer adları, dünyada yaygın olarak kullanılan Hepburn sistemiyle yazılmıştır. Buna göre, harflerin üzerinde çizgi bulunan *ō* ve *ū* sesleri, Türkçe'deki dağ, yağ, ağır vb kelimelerindeki ğ sesi gibi telaffuz edilir. Ryūtarō: Ryuğtaroğ, Sanzō: Sanzoğ, Yōko: Yoğko, Tōjirō: Toğciroğ, Yōnosuke: Yoğnosuke, Hyōtan: Hyoğtan, Kōzu: Koğzu...

Yine, ch:ç, sh:ş, j:c, w:v, ai/ei: ay/ey olarak okunur. Eserdeki bazı kelimelerin okunuşu şöyledir: Tōjirō: Toğciroğ, Shinjuku: Şincuku, Toraichi: Toraiçi, Tawaramachi; Tavaramaçi, Shiomachi: Şiomaçi, Mishima: Mişima, Toshio: Toşio, Toshiko: Toşiko, Sakai: Sakay, Aikawa: Aykava...

Türkçe'de bulunmayan bir ses olan *tsu* sesi ise kelimenin başında olduğunda dişler kapalı haldeyken ön dişler arasından tıslar gibi çıkarılan bir sestir: tsunami gibi. Öte yandan *tsu* sesi Yotsuya'da olduğu gibi kelimenin ortasındaysa, Yotsuya: Yot-su-ya şeklinde bölerek söylendiğinde Japonca telaffuzuna benzer: Mitsuke: Mit-su-ke...

İÇİNDEKİLER

Alacakaranlık İtirafı.....	9
Rüyada Cinayet	48
Yoldaki Suçlu.....	71

ALACAKARANLIK İTİRAFLARI

Batmakta olan güneşin son ışıkları pencereden süzülerek odanın içini gözetliyordu. Odadaki ağır sessizlik, rahatsız edici ilaç kokusuyla tuhaf bir uyum içinde, zor ve sıkıntılı gecenin yaklaşmasını bekliyordu.

Güneşli bir bahar gününde alacakaranlık vaktiydi. Fakat her şeyin yeniden dirilişinin coşkusuyla dans eden bu dünyanın baharı bile bir tek bu odaya uğramayı unutmuş görünüyordu.

Yatakta otuzunu biraz geçmiş gibi görünen bir adam ölü gibi yatıyordu. Ayrılamayacak kadar uzun ve bakımsız haldeki saçları dağınık bir şekilde yüzüne dökülüyor ve bir ölünkini andıran teninin rengini daha da acınası hale getiriyordu. İnce, uzun burnu ve biçimli ağzı, onun çirkin bir adam olduğu izlenimini vermiyordu – hatta aksine yakışıklı olmalıydı. Ancak hiçbir canlılık belirtisi göstermeyen görünüşü, nedense biraz ürkütücü bir his uyandırıyor.

Yanıbaşında, yine otuzunu geçmiş, Batılı kıyafetler içindeki bir adam, taştan bir heykel gibi ayakta duruyor ve acıyan

bakışlarla yataktaki adamı izliyordu. O da son derece biçimli yüz hatlarına sahipti. Ancak odadaki bu ağır –daha doğrusu ürkütücü– sessizlik, onun görünüşüne bir tür ihtişam katıyordu.

Yatakta yatan kişi hastaydı. Yanındaki ise doktordu ve bu hastanenin başhekim yardımcısıydı.

Ansızın hasta gözlerini açtı.

Bakışları yatağın yanındaki adamın bakışlarıyla net bir biçimde çarpıştı. Ayakta duran doktor, hızla gözlerini başka yöne çevirdi.

Hasta şöyle dedi:

“Yamamoto, yalnız mısınız?”

Doktor bu sorunun ne anlama geldiğini tam olarak kavrayamamıştı.

“Efendim?”

“Şu anda bu odada sadece sen ve ben mi varız?”

“Evet, hemşireyi alt kata gönderdim. Yapılacak bir iş vardı. Yani sadece ben varım.”

“Öyle mi?”

Hasta bir süre düşünüyormuş gibi göründü, fakat sonra tekrar gözlerini kapattı. Doktor Masao Yamamoto, hastanın devam etmesini ve bir şeyler söylemesini bekliyordu. Fakat hasta yeniden sanki ölmüşçesine sessizliğe gömülmüştü.

Bu kez doktor seslendi:

“Ağrın yok, değil mi?”

“Hayır... Pek yok...”

Odaya bir kez daha ağır bir sessizlik çöktü.

Günün ışıkları giderek zayıflıyor, gece yaklaşıyordu.

Doktor Masao Yamamoto, bu kasvetli sessizliğe dayanmıyormuşçasına kafasını kaşdı.

Hasta, Ryūtarō Ōkawa adlı ünlü bir oyun yazarıydı. Yirmi yedi yaşındayken ilk eserini yayınlamış ve yeteneğinin, dönemin edebiyat dünyasının önde gelen bir ismi tarafından onaylanmasıyla bir anda ünlü olmuştu. Ardından gelen ikinci ve üçüncü eserleriyle tam anlamıyla edebiyat dünyasının gözdesi hâline gelmiş ve sonuçta daha otuzuna varmadan toplum artık onu birinci sınıf bir sanatçı olarak tanımayı reddemez olmuştu.

İşte o Ryūtarō Ōkawa, şimdi otuz üç yaşındayken güçlü bir ilaç olarak intihara teşebbüs etmişti. Neyse ki, ya da ne yazık ki, hemen ölmeyi başaramamıştı. Bugün, acılar içinde evinden çok da uzak olmayan bu hastaneye kaldırılmasının tam beşinci günüydü.

Hastanenin başhekim yardımcısı Masao Yamamoto, Ōkawa'nın arkadaşıydı ve görünüşe göre onun özverili çabaları sayesinde Ōkawa kurtulmuştu. Fakat bu sadece geçici bir durumdu. Yamamoto, artık Ōkawa'nın hayatının pamuk ipliğine bağlı olduğunu çok iyi biliyordu.

Ōkawa neden intihara teşebbüs etmişti?

Aslında Ōkawa intihar etmeyi planlamış ve gerçekleştirmiş olmasına rağmen arkasında intihar notu sayılabilecek bir şey bırakmamıştı. Bu yüzden pek çok gazete, doğal olarak Ōkawa'yı tanıyan edebiyat dünyasının ünlü isimlerinin ortaya attığı spekülasyonları listeleyip yayınlamıştı.

Edebiyatçı olmasına rağmen birkaç satırlık bir intihar notu bile bırakmadığı için intiharının muhtemelen anlık

bir duygusal yükselişin sonucu olduğunu ileri sürenler de olmuştu. Fakat Ōkawa'nın birkaç gündür bu ilacı elinde bulunduruyor olması ve üstü kapalı bir şekilde ilaç hakkında insanlara sorular sorması, bu görüşün sadece gerçeklikten uzak bir fantezi olduğunu açıkça ortaya koyuyordu. Buna dayanarak edebiyat çevrelerinden farklı isimler, Ōkawa'nın intihar girişimi hakkında kendi inandıkları görüşleri dile getiriyordu. Ancak hiç kimse bu girişimin en az iki muhtemel nedeni olduğunu kabul etmekten kendini alamıyordu.

Bunlardan ilki Ryūtarō Ōkawa'nın bir sanatçı olarak yaşadığı bireysel sorunlardı. Diğeri ise bundan tamamen farklı fakat aynı zamanda bir o kadar da etkili ve akla yatkın görünen, yaklaşık altı ay önce Ōkawa'nın evinde yaşanan meşhur trajediydi.

Oyun yazarı Ryūtarō Ōkawa, daha otuz yaşına gelmeden büyük bir üne kavuşmuştu fakat daha otuz yaşına gelmeden sanatının da zirvesine ulaşmış gibi görünüyordu. Öyle ki otuzundayken popülerliği hâlâ azalmamış olmakla birlikte, bazıları onun eserlerindeki yorgunluğu çoktan keşfetmişti. Otuz birinci yaşına girdiği yıl, bir sanatçı olarak yaşadığı tikanıklık eserlerinde açıkça kendini göstermeye başlamıştı. Hatta aynı yılın sonunda yayınlanan bir oyunu, yazarının yaşadığı bu sanatsal ıstırabı net bir şekilde gözler önüne seriyordu.

Paniğe kapılmıştı. Yolunu kaybetmişti. Acaba ilerlemesi gereken yol hangisiydi? Ryūtarō Ōkawa, otuz bir yaşındayken bu acıyla yüzleşmişti.

İnsanlar sonunda Ōkawa'nın ne kadar yorgun olduğunu farkına varmıştı. Fakat o boş durmuyordu. Boş durmayı beceremezdi. Öte yandan panikledikçe kendini daha